

vor Opfattelse en Følge af Regeringens økonomiske Politik, der har forværret Dyrtiden og Arbejdsløsheden, hvilket igen bevirker en stadig Vækst i de offentlige Udgifter.

Venstre maa bestemt og afgjort vende sig imod saavel Regeringens ensidige Erhvervspolitik som dens hele økonomiske Politik, og Partiet har Gang paa Gang søgt at faa Kursen ændret, dels ved Fremsættelse af selvstændige Forslag, dels ved Ændringsforslag til Regeringens Lovforslag, men alt har været forgæves. Regeringen har stædigt fortsat sin een Gang valgte Politik, og den maa derfor ogsaa selv sammen med dens Partier tage det fulde Ansvar for Følgerne, derunder ogsaa at skaffe de Midler til Veje, som en saadan Politik koster. Venstre vil ikke ved at stemme for dette Forslag tage noget som helst Ansvar for den førte Politik.

Dette forhindrer ikke, at Venstre erkender, at de løbende Udgifter maa dækkes af tilsvarende Indtægter, og at disse næppe for Tiden kan skaffes til Veje paa synderlig bedre Maade end efter de i Forslaget indeholdte Principper, og vi vil derfor ikke modsætte os Forslagets Gennemførelse.

Vi frygter imidlertid, at Forslaget i enkelte Tilfælde kan medføre Urimeligheder og ramme alt for haardt, hvorfor Mindretallet — sammen med et andet Mindretal — stiller et Ændringsforslag under Nr. 3, der giver Finansministeren Bemyndigelse til i saadanne Tilfælde helt eller delvis at fritage for Merindkomstbeskatning. Vi er af den Opfattelse, at hvis der ikke her udvises Varsomhed, vil ikke alene den haarde Beskatning føles meget byrdefuld for den Virksomhed eller Skatteyder, det i første Linie gaar ud over, men det kan let medføre, at Arbejdsmulighederne forringes i den Grad, at det bliver selve Arbejderklassen, der allerhaardst mærker de uheldige Følger af Regeringens forføjede Politik.

Et andet Mindretal (Kristen Amby, Korsgaard og Victor Larsen) indstiller Forslaget til Forkastelse ud fra den alminde-

lige Betragtning, at Ministeriet uden Vanskeligheder ved Hjælp af de meget store Merindtægter, Staten har haft som Følge af ekstraordinære Skatter — ca. 100 Mill. Kr. —, som, siden Regeringsmagten i 1929 blev overtaget af Socialdemokratiet og Det radikale Venstre, er paalagt Befolkningen, burde have kunnet administrere saaledes, at de ekstra Udgifter — der i øvrigt efter Mindretallets Mening for en væsentlig Del skyldes Regeringens daarlige økonomiske Politik —, som nu paaberaabes som Grundlag for den ekstraordinært høje Beskatning, kunde være afholdt.

Mindretallet skal i øvrigt til Begrundelse for sin Stilling henvide til de Udtalelser, som af det samme Mindretal er fremsat i Betænkning over Forslag til Lov om overordentlig Indkomstskat til Staten, Tillæg B. 1936—37, Sp. 2223—2225, idet Mindretallet mener, at de deri anførte Synspunkter gælder i Dag som for et Aar siden.

Hvad specielt Merindkomstskatten angaar, var det ved denne Skats Indførelse meget usikkert, hvad den vilde indbringe, og hvorledes den i det hele taget vilde virke.

Det svundne Aar har vist, at den har givet meget mere end ventet, nemlig ca. 21 Mill. Kr. imod tidligere anslaaet ca. 8 Mill. Kr.

Talrige Henvendelser har givet Udtryk for Lovens, efter Mindretallets Mening, urimelige Virkninger over for mange Virksomheder til Skade for Erhvervene, hvilket igen vil sige til Fremme af Tidens største Skavank: Arbejdsløsheden. For at skabe Mulighed for at afbøde de værste Urimeligheder paa dette Omraade, stiller Mindretallet sammen med et andet Mindretal Ændringsforslag under Nr. 3.

Som alt nævnt vil Merindkomstskatten for 1937—38 give ca. 21 Mill. Kr., og efter Oplysninger, fremsat i Udvalget af Skibsfartens Repræsentant, anser Mindretallet det for givet, at det kommende Aar fra Skibsfarten vil give antagelig henimod 10 Mill. Kr. mere end i Aar.